

[Kofod-Svendsen]

Når vi går skatteforslagene igennem, ser vi, at de ikke er velafbalanceret, og det er vores klare krav, når vi kommer i gang med forhandlingerne, at skattelettelserne virkelig bliver velafbalanceret. Ja til skattelettelser, men vel at mærke på den rigtige måde.

Og så er vi meget optaget af en nulstilling af overførselsindkomsterne. Vi er enige i, at hele spørgsmålet om, hvordan vi skal regulere overførselsindkomsterne, er væsentligt, men det må ses i sammenhæng.

Vi synes ikke, at regeringen i de få udtalelser om det – vi har det på side 9 og side 16 og nogle andre steder i planen – for alvor har fået det inkorporeret. Når der ikke er særlige skattelettelserfordele til dem, der modtager overførselsindkomster og man samtidig vel nærmest satses på en nulløsning, så må vi virkelig spørge: hvordan er den sociale balance set i relation til dem, der modtager overførselsindkomsterne? Det må vi have nøje analyseret.

Vi tror, at det vil være et langt rigtigere redskab, hvis man ser på den skattefri bundgrænse og løfter den og, når det gælder marginalskatten, ser på alle tre skattesatser. Så kunne det ske, at man kunne sænke dem lige meget eller finde en balance. Sådan som det er nu, er det kort sagt ikke godt nok.

Vi må sige om den dagsorden, som er foreslået af Fremskridtspartiet, at den synes vi er socialt rigtig. Jeg vil gerne her allerede nu annoncere, at den vil Kristeligt Folkeparti stemme for, netop som den er formuleret, »at forhøjelse af den skattefri bundgrænse skal have langt større betydning end anført i regeringsplanen af den 26. maj 1989«. Det er et godt, et konstruktivt bidrag, som vi gerne vil slutte op om.

Så til stramningerne. Jeg er enig med regeringen i, at der ikke er mulighed for forbrugsudvidelser. I det øjeblik man sænker skatten, må man også sørge for at få nogle indtægtskilder, for ellers vil det gå ud over betalingsbalancen. Vi er enige i en fradragsanering, så vi får et bredere skattegrundlag og til gengæld kan sænke satserne – rigtig.

Når det gælder beskæring af rentefradraget for at satse på at fremme opsparing, er vi også enige i sigtet. Men det, der bare er så afgørende, er, at vi får nogle rigtige overgangsordninger, så ikke nogle unge børnefamilier bliver urimeligt ramt.

Det er klart, at hvis vi beskærer rentefradragsretten og samtidig mindsker skatten af kapitalindkomst, så vil det være en fordel for os, der har siddet i hus i mange år. Jeg er selv en af dem, der vil tjene på den omlægning. Men jeg tilhører den privilegerede generation, og det går altså ikke, hvis jeg yderligere bliver forkælet, mens de, der er 20 år yngre end jeg, får vanskeligere ved at komme i eget hus.

Derfor må vi sige, at vi er enige i at foretage den sænkning, regeringen lægger op til, men vi må have – det er vores betingelse – overgangsordninger for børnefamilierne, der virkelig er gavnlige.

Det er det andet kritikpunkt i regeringens plan. Vi synes ikke, børnefamilierne er synlige nok i planen. Vi har bemærket – jeg tror, det er på side 27 – at der bruges 10 mia. kr. på børnepassningsområdet, hvor man skal vurdere, om de kan bruges på en anden måde. Vi vil meget gerne gå ind i overvejelser om, hvorvidt vi i højere grad kan lade pengene følge den enkelte familie. Hvis det er det, regeringen tænker på, så har den vores fulde tilslutning.

Så har regeringen indført det nye ord »egenbetaling«. Jeg opfatter det som et nyt ord for brugerbetaling. Jeg har altid forstået bruger- eller egenbetaling sådan, at det må være adfærdsregulerende, og samtidig skal det være socialt rimeligt.

Jeg vurderer motorvejsafgiften og spørger: Er den adfærdsregulerende? Er det meningen, at vi skal bruge de trafiksikre motorveje mindre? Er det meningen, at trafik skal gå fra motorvejene og over på de veje, der ikke er så trafiksikre? Da er vi mere end spørgende, om det er hensigtsmæssigt med en motorvejsafgift. Så må der også komme et bureaukrati. Er det rimeligt? Er det fornuftigt?

Så skal vi have besparelser på 13 ½ mia. kr. Vi synes, det er for dårligt, at man ikke har specificeret de besparelser. Når man har arbejdet i flere måneder, måtte man kunne sige, hvor besparelserne skal ligge, i hvert fald mere antydningssvis, så vi kan regne ud, hvad den og den besparelse betyder for den enkelte familie, så vi kan sætte skattelettelserne i relation til, hvordan de enkelte familier bliver ramt af de stramninger, der er tale om. En tredjedel af stramningerne er reelt ikke specificeret. Det synes vi er for svagt.